

Nu vil jeg fortælle min Stæbne saa tung.

Vel. Bag grønklædte Bakke der ligger et Hus.

Nu vil jeg fortælle min Stæbne saa tung;
 Min Sorrig begyndte den Tid jeg var ung;
 Min Moder hun døde; et Aar jeg da var,
 Stor Kummer for hende i Hjertet jeg bar.

Min Fader var falden til Svir og til Drif,
 Saa al Ting i Huset til Brændevin gif,
 Jeg tidt maatte lide stor Hunger og Nød,
 Forgæves jeg bad hannem oste om Brød.

Omsider den tunge Beslutning jeg tog,
 At jeg som en Betler fra hannem uddrog,
 Syv Aar jeg mon være, da jeg drog min Vej,
 Jeg gif paa de Steder, de kendte mig ej.

Dg som jeg nu vandred, kom til mig en Mand,
 Jeg saae straks, han var af den fornemme Stand;
 Han spurgte om Navnet og hvor jeg kom fra,
 Dg jeg stakkels Dreng ham fortalte det da.

Han sagde: „Jeg ser, du er ærlig og tro,
 Jeg vil dig hjemtage med mig til mit Bo,
 Jeg vil dig oplære i Gre og Dyd,
 Dg haaber, jeg siden skal lønnes med Fryd.“

Jeg fulgte med Manden, fornøjet og glad,
 Dg ubi hans Bolig han spurgte mig ad,
 Om jeg kunde læse, jeg svarede: „Nej,
 I Skole at gange begyndte jeg ej.“

Han mig da opklædte fra Top og til Taa,
 I Skole i Byen, jeg nu maatte gaa;
 Han havde en Datter, i Skole hun gif,
 Af hende jeg stor Undervisning da fik.

Jeg tiltog i Yndest og Lærdom hos hver,
 Dg Datteren havde mig inderlig kær;
 Tilsammen vi to konfirmerede blev,
 Sen Tiden vi trolig i Kærlighed drev.

Endnu i et Aar vi tilsammen mon gaa,
Slet ingen var Kærlighed kunde forstaa;
Omstøder Forældrene kunde den se,
Men svore straks paa, at det aldrig skul' ste.

En Dag mon min Herre mig kalde til sig,
Han sagde: „Du hastig skal paaflæde dig;
Jeg agter til Staden at sende dig hen,
Et Brev faar du med, som besvares igen.“

Jeg gjorde mig færdig til Staden at gaa,
Til hvem der jeg skulde, paa Brevet jeg saae;
Det var til en Købmand, til hannem jeg gif,
Jeg hilsede ham og nu Brevet han fik.

„Din Herre, min Søn, han tilstriver mig her,
At du deres Datter har inderlig lær;
Nu er jeg beordret at sende dig hen,
Hvorfra du ej mere skal komme igen.“

Enhver kan vel tænke, hvorledes jeg blev,
Da jeg fik at høre, hvad Faderen skrev;
Indholdet var dette: Jeg skulde affæd. —
Til Jorden i Asmagt jeg segnede ned.

Dog Tid efter anden jeg kom mig igen,
Jeg tænkte da paa min elskværdige Ven;
Jeg hende ej talte med, da jeg drog hen,
Men mente, mod Aften at komme igen.

Jeg Købmanden bad nu om Frihed at faa,
At hvorhen jeg vilde, jeg nu maatte gaa,
Forpligted' mig, aldrig at gange mer did,
I Faderens eller i Moderens Tid.

Dg Købmanden blev da saa inderlig rørt,
Han sagde, da han denne Bøn havde hørt:
„Hos mig skal du blive i Dagene tre,
Saa haaber jeg vist, du din Kærest skal se.“

I Lyndom han skrev til min Pige, hvordan
At Faderen havde udruget sin Plan;
Tillige deri hun at vide mon saa,
At han mig hos sig lod hel godhedsfuldt gaa.

Nu var jeg indsluttet i Dagene tre,
Dg vented med Bængsel min Kærest' at se:
Den fjerde Dag kom hun og saldt i min Favn,
Bemodig hun smilte og nævnte mit Navn.

„At, skal du nu rejse fra Landet og mig,
Saa ønsker jeg helst at bortrejse med dig;
Der gives en Plads vel i Verden, hvor to
Saa elskende Hjerter tilsammen kan bo.“

Idt mere vi talte, som skrevet ej staar,
Som Pennen at tolke ej heller formaar;
Hun sagde: „For din Skyld taalmodig jeg vil
Modtage hvad Herren han sender os til.“

Dervaa hun forlod mig, min yndige Ven:
„Jeg gaar, men jeg kommer i Morgen igen;
Dg saa vil vi hemmelig rejse vor Vej,
Saa mine Forældre det mærke skal ej.“

Dg nu for mit Blik svandt min Elskede hen:
„Jeg gaar, men jeg kommer i Morgen igen.“
Men Stæbnen ej vilde, det skulde saa gaa,
Om Natten den Arme en Sygdom mon saa.

Til sine Forældre hun sagde: „Jeg dyr!“
Hun sagde, hvad hendes Beslutning var før,
Dg at hun til Staden i Løndom mon gaa,
Hun ønsked' mig gerne i Tale at faa.

Hun fik af Forældrene Lov nu til alt,
Dg Ordene havde hun næppe udtalt,
Før Faderen rejste med Hastværk til mig;
Han sagde: „Jeg øvet har Uret mod dig.“

Din Frihed du havde da jeg tog dig an,
Den dig at berøve har været min Plan;
Nu beder jeg, at du hjemfølgel med mig,
Min Datter er syg, hun vil tale med dig.“

Tilbage med Fad'ren jeg rejste igen,
At tale med min allerkæreste Ven,
I Stuen kom ind jeg — og sorgfuld jeg saa',
At hende, jeg elsked', mon hvile paa Straa.

Jeg kunde ej mæle, ej flytte en Fod,
Med Laarer i Djet jeg tantesuld stod:
„I Dag var din Tante at rejse med mig,
Men jeg skal nu gøre en Rejse med dig.“

Jeg had da om lidet at læsse mig paa,
Forældrene kunde min Rummer forstaa,
Dg Moderen sagde omsider til mig:
„Det sidste hun talte, var Silsen til dig.“

Nu var jeg indsluttet i Dagene fem,
Dg om min Højtelskte jeg henleved' dem,
Af Landet vi vilde tillsammans udgaa,
Men Herren ej havde besluttet det saa.

Til Graven jeg fulgte min elskede Ven,
Men tænkte: Du har dog end Mindet igen!
Med andre Indbudne jeg hjem maatte gaa,
Et sørgeligt Maaltid med disse at faa.

Derefter jeg vilde bortrejse min Vej,
Men Pigens Forældre de svarede: „Nej,
Nu vil vi opfylde vor Datters Begær,
Som eneste Arving du blive skal her.“

Jeg rolig henlæder nu Tiden hos dem,
Det bedste jeg savner, stændt her er mit Hjem;
Den Vise er digtet for dennem især,
Som haver erfaret, hvad Kærlighed er.

Forfattet af

Anders Bynge.

København.

Bernh. Wennstrøms Bogtrykkeri.